

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT

Lumottu

4

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Lumottu

Huippuvuorten yöt 4

Suomentanut SAGA Egmont, Tiia Mensio

SAGA Egmont

Lumottu – Huippuvuorten yöt 4

Translated by SAGA Egmont, Tiia Mensio

Original title: *Trollbundet*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2024 Ellinor Rafaelsen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121512

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGBIK	nuori nainen Tromssasta
ANTON KNUTSEN	Toran kihlattu
HARALD HAVRE	kaivosinsinööri
BENEDIKTE HAVRE	Haraldin vaimo
SARA-ELLEN JOHNSEN	kokki työläisten ruokalassa
MATTIAS LIND	urakoitsija

1

Tora tuijotti Harald Havren kasvoja epäuskoisena. Hetken hän luuli, että ahtaan parakkieteisen pimeys oli tehnyt hänelle tepposet. Että se ei voinut mitenkään olla Benedikten tiukka ja huolellinen aviomies, joka seisoj siinä pitelemässä häntä niin tiukasti, että se sattui. Että Harald oli suudellut Toraa hetki sitten, kovaa ja raa’asti.

Hän huomasi alkavansa vapista, mutta ei intohimosta tai hillitystä himosta. Sen sijaan järkytys ja epäusko sekoittuivat häpeään ja vihaan, ja hänen oli vaikea pysyä tolzillaan. Hän pystyi yhä maistamaan miehen maun huulillaan, miehen kielen suussaan, ja hän tunsi äkillistä tarvetta huuhdella suunsa, sillä hän voi pahoin.

– Harald Havre! hän sanoi ääni vapisten, kun hän viimein sai puhekykynsä takaisin. – Herra Havre... päästä minut menemään!

Hän yritti repiä itsensä irti, mutta Harald Havre piteli häntä kuin ruuvipenkissä. Hän oli niin paljon Toraa vahvempi.

– Päästä irti, kuuletko?

Tora oli raivon ja pelon vallassa, eikä ajatus siitä, että hänen olisi pitänyt teititellä Harald Havrea, olisi voinut olla kauempana hänen mielestään. – Sinä... Sinä olet päästäsi vialla!

Tora ei usein kiroillut, mutta nyt hän ei voinut olla tekemättä niin. Tavalliset, koulutetut puhetavat eivät riittäneet ilmaisemaan hänen ajatuksiaan.

– Turpa kiinni, senkin pikku ämmä!

Harald tarttui Toraa hiuksista ja pakotti tämän pään taaksepäin.

Sisään tihkuva heikko valo riitti siihen, että Tora pystyi näkemään katseen miehen siniharmaissa silmissä. Katseen, jota hän ei pystynyt tulkitsemaan. Oliko se vihaa? Vihaa... vai... *himoa*? Vai niitä molempia?

– Millä sinä täytät vaimoni pään, kun hiivit hänen luokseen ja istut siellä juomassa meidän kahviannostamme? hän sähisi ja nykäisi niin kovaa, että Toran hiusten juurissa kirveli. – Mitä sinä yrität saada hänet ajattelemaan? Mitä?

– Aih!

Hän piti Toran hiuksista niin tiukasti kiinni, ettei Tora pystynyt liikuttamaan päätään. Sen sijaan Tora yritti lyödä häntä nyrkeillään, mutta mies työnsi hänet kovasti seinää vasten ja tarttui rautaisella otteella Toran kapeisiin ranteisiin.

– Sinäkö hänelle sanot, ettei hänen ei tarvitse maata kanssani? Että hän itse päättää kuinka usein...

– Minulla ei ole aavistustakaan, mistä sinä puhut, Tora sähähti tajutessaan, että hänen vihansa oli vahvempi kuin hänen pelkonsa.

– Voi kyllä...

Harald painoi vartalonsa tiukasti Toran vartaloa vasten niin, että tämä oli naulittuna seinään. Seinää peittävä karkea tervapaperi raastoi kovaa Toran poskea vasten, kun hän yritti kääntää kasvonsa pois päin miehestä. – Et ehkä uskonut, että olisin nähnyt sinut, Harald sylkäisi suustaan. – Luuletko, että ne ovat salaisia, nuo teidän pienet kahvipalaverinne, joita käytte keskellä päivää, kun sinulla on vapaata ruokalasta?

– Minä...

– Turpa kiinni! Olen nähnyt sinun hiiviskelevän sinne.

– En minä *hiiviskele*, menen aivan julkisesti...

– Hyvä on, mutta et ole tervetullut meidän kotiimme. Olen kertonut Benediktelle, ja nyt tajuan, että minun on kerrottava myös sinulle. En halua, että teidän välillänne on ystävyyttä. Benedikte on ikään kuin muuttunut... En tunnista omaa vaimoani, enkä näe muuta syytä kuin sen, että sinulla on ollut häneen huono vaikutus. Vaimoni ei ole kovin itsenäinen, hän on helposti johdateltavissa...

– Siinä olet täysin väärässä! Benedikte on vahvempi kuin luulet, hän on...

Tora vaikenä äkisti nähdessään raivon leimahtavan miehen silmissä. Hän tajusi sanoneensa jotain, mitä ei olisi pitänyt sanoa. Jos oli yksi asia, jota Harald Havre ei halunnut kuulla, se oli se, että hänen vaimonsa oli vahva – ja itsenäinen. Hän halusi, että vaimo pysyisi kotona kuin herkkä persiljanlehti, kuin sätkynukke, joka oli riippuvainen hänestä ja jota hän saattoi komennella mielensä mukaan. Se, että Benedikte oli alkanut näyttää kynsiään, ei tietenkään miellyttänyt häntä.

– Ei hän ole, tajuatko, Harald vastasi vihaisena. – Joten voit vain luopua suunnitelmastasi...

– Mistä suunnitelmasta?

– Kääntää hänet minua vastaan.
– En minä yritä... Ai, sinä tukistat!
– Kyllä, ja tukistan vielä enemmän, jos et vanno pysyväsi
erossa vaimostani, hän vastasi.
– En minä sitä voi... aih!
– Sinä pysyt kaukana, kuuletko! Olet tehnyt jo tarpeeksi
vahinkoa. Benedikte kieltäytyy ottamasta minua sänkyynsä... ja
se on sinun syytäsi!

Tora lyyhistyi kasaan, kun Harald irrotti otteensa hänen
hiuksistaan ja siirsi kätensä salamannopeasti alas hänen reisiensä
väliin.

– Mies ei voi elää niin kauan toteuttamatta halujaan, Harald
sanoi suu aivan kiinni Toran korvassa.

Tora tunsu lämpimän hengityksen ja vieraan hajun, joka siveli
hänen kasvojaan.

– Jos hän ei saa kotona sitä, mihin hänellä on oikeus, hänen
on hoidettava asia muualla, hän jatkoi käheästi. – Ja sinä...

Harald naulitsi Toran vartalollaan seinää vasten. Toraa
huimasi, kun hän tunsu miehen elimen painautuvan kovaa hänen
vatsaansa vasten ja hän alkoi tajuta, mitä miehen mielessä oli.

– Minulla on hyvin vähän jäljellä sinua varten, Tora Lyngvik,
mies jatkoi hieroen alaruumistaan Toraa vasten ja alkoi samalla
vetää Toran hameenhelmaa tämän polvien yläpuolelle. – Mutta
yhdeältä asialta en voi silmiäni ummistaa. Sinulla on kaunis
vartalo, kauniit, kiinteät rinnat ja pyöreät lanteet... Olet
houkutteleva ja aistillinen pikku lutka, ja luulenpa, että voisit
miellyttää monia miehiä lantionheiluttelullasi... Ja oikeastaan
olet minulle velkaa...

– Pysy kaukana minusta! Tora huusi. – En ole sinulle velkaa yhtään mitään! Tora yritti työntää miehen pois luotaan, mutta tämä piteli yhä hänen käsiään tiukasti hänen selkensä takana.

– Ai niin, olet minulle velkaa majoituksesta... huoneesta ja ruokailusta useiden päivien ajalta sekä *minun* sänkyyni ja *minun* liinavaatteideni käytöstä. Olet minulle kiitoksen velkaa anteliaisuudestani, kun annoin sinun asua luonamme, vaikka sinun olisi pitänyt maata ulkona hiilikasassa! Olet velkaa myös siitä, että riistit minulta yhdyynnän vaimoni kanssa hänen tultuaan tänne. Olen tullut perimään sen velan nyt, Tora...

– Sinä... sinä helvetin pelkurimainen paskiainen! Tora sähähti ja yritti työntää polveaan kohti miehen jalkoväliä, kun tämä tarttui hänen alushousujensa reunaan ja Tora tunsu miehen käden vatsansa paljasta ihoa vasten. – Päästä minut, tai huud...

Tora ei päässyt yhtään pidemmälle, ennen kuin miehen suu oli taas hänen suullaan. Sitten hän iski. Hän nykäisi päätään ja puri miehen alahuulta, kunnes pystyi maistamaan tämän veren. Harald vetäytyi nopeasti takaisin, ja Tora käytti tilaisuuden hyväkseen ja sylkäisi suoraan miehen kasvoihin.

Toran hyökkäys tuli niin äkkiä, että Harald unohti itsensä hetkeksi. Hän veti kätensä pois Toran hameen alta pyyhkiäkseen kasvonsa, mutta piteli yhä tämän käsiä, jättäen tämän puolustuskyvyttömäksi. Tora halusi kynsiä miestä. Lyödä. Potkaista. Mutta mies oli niin paljon häntä vahvempi.

– Senkin lutka! Harald sihisi ja läimäytti Toraa kovaa suulle.

Tora näki silmiensä edessä lukemattomia valopisteitä, jotka tanssivat kuin liikkuva tähtitaivas.

– Minä näytän sinulle!

Tora tajusi, ettei hänellä ollut muuta vaihtoehtoa kuin huutaa apua. Hän avasi suunsa, mutta onnistui vain nikottelemaan

säälittävästi, ennen kuin mies painoi kätensä hänen suulleen ja tukahdutti huudon.

Sitten Harald päästi otteensa Toran käsistä ja jatkoi ähellystään tämän hameen alta yrittäen samalla vetää tätä sisemmälle parakkiin – huoneeseen, jonka tämä oli juuri siivonnut.

Toran raivo heräsi täysin. Hän löi miestä nyrkeillään ja tunsi saavansa täysosuman miehen ohimoon. Hän raapi tämän kasvoja, mutta se ei auttanut paljon, sillä hänen kyntensä oli leikattu lyhyiksi aivan sormenpäihin asti. Sara-Ellen vaati, että keittiössä työskentelevillä oli hyvin lyhyet kynnet.

– Senkin sika!

Tora yritti potkaista miestä, mutta menetti tasapainonsa, minkä mies käytti heti hyväkseen ja tönäisi Toraa niin, että hän kaatui kovalle lattialle. Seuraavana hetkenä mies oli hänen päällään.

Tora taisteli kuin henkensä edestä. Hän sähisi kuin villikissa, löi, potki, raapi ja puri. Koko ajan hän huomasi, kuinka mies oli saamassa yllätteen. Hänen hameensa oli kietoutunut hänen vyötärönsä ympärille.

Harald oli avaamassa sepaluksensa nappeja, kun Tora, joka nyt rukoili hiljaa Jumalaa lähettämään apua, näki tumman varjon kohoavan hänen ja Haraldin yllä. Hetken hän luuli, että se oli Herra itse, joka oli kuullut hänen rukouksensa ja lähettänyt enkelin... tumman ja korkealle kohoavan enkelin...

Vasta kun Haraldin painava ruumis nousi hänen päältään ja hän näki Haraldin kaatuvan sivuttain lattialle, hän tajusi, että hänen luokseen tullut apu oli täysin ihmisen muodossa. Helpottuneena hän purskahti kouristaviin kyyneliin, kun hän näki, että pelastaja, joka nyt veti Harald Havren ylös lattialta ja

löi tätä nyrkillä leukaan niin, että tämä horjahti taaksepäin, oli Anton. Hänen rakas Antoninsa!

Tora käpertyi seinää vasten vetäessään alushousunsa ja hameensa paikoilleen. Säikähtäneenä hän näki Antonin nostavan kätensä uutta iskua varten, kun Harald Havre nousi horjuen takaisin jaloilleen. Lyhyen hetken hän näki Havren silmien kiiltävän murhanhimoisina, ennen kuin tämä syöksyi Antonia kohti, mutta Anton oli nopeampi liikkeissään. Hän hyppäsi sivuun, ja Harald oli taas menettää tasapainonsa.

– Lyön pääsi tohjoksi! Anton uhkasi ja nosti taas nyrkkinsä. – Sinä helvetin...

– Anton... Anton... ei! Toran ääni halkoi tyhjää parakkia. – Anton, anna olla... sinua rangaistaan... *Sinä* saisit maksaa...

Aivan kuin Toran ääni olisi vetänyt Antonin pois punaisesta usvasta; Anton jäi seisomaan nyrkki koholla, kun Harald Havre näki tilaisuutensa livahtaa hänen ohitseensa ja rynnätä ulos parakkihuoneesta, käyttävää pitkin ja ulos parakista.

Anton seisoి hämmentyneenä, nyrkit puristettuina ja katsoi Harald Havren perään, aivan kuin olisi harkinnut miehen seuraamista. Hän veti henkeä syvään ja raskaasti. Tuntui kuin hän olisi unohtanut, että Tora oli huoneessa, kunnes hän kuuli tämän itkevän.

Sitten hän tuli järkiinsä. Kahdella pitkällä askeleella hän oli Toran vierellä. Hänen polvensa naksahivat hieman, kun hän istuutui Toran viereen ja kietoi kätensä tämän ympärille.

– Tora... no niin... no niin... älä itke... älä... Hän on nyt poissa. Minä olen täällä...

Varovasti hän silitti Toran hiuksia ja suuteli ohimon hiusrajaa jutellessaan rauhoittavasti Toralle. – Kaikki on hyvin...

Harald Havre ei hyväksy vaimonsa ja Toran ystävyyttä ja on valmis peruuttamattomiin tekoihin suojellakseen avioliittoaan. Antonin rakkaudentunnustus saa Toran sekaisin, mutta vastoinikäymiset eivät lopu. Kun huhut alkavat kiertää Toran ja Haraldin välisen suhteen luonteesta, Toran ystävyys Benedikten kanssa on koetuksella. Kärjistyvät jännitteet, epäilykset ja salaisuudet uhkaavat repiä hajalle Longyear Cityn yhteisön. Kun ankara arktinen talvi lähestyy, joutuu Tora tekemään vaikean valinnan sydämensä halun ja ystävälleen osoittaman uskollisuuden välillä.

Valtavan menestynyt historiallinen sarja on vihdoin saatavilla myös suomeksi! Vahvaluonteinen ja intohimoinen Tora on nuori nainen, jonka kohtalo vie Arktiksen kylmyyteen kamppailemaan oikeudestaan onneen.

Ellinor Rafaelsen norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevista historiallisista romaaneistaan. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.